

Paní Zuzana Bílková se narodila v září 1951. Její matka byla v době porodu uvězněna za vlastizrada, protože se porod nevyvíjel dobře, byla převezena do porodnice pod Karlovem.

Ve věku tří měsíců onemocněla vzhledem k podmínkám, které v komunistickém vězení panovaly, celkovou sepsí a byla převezena do nemocnice v Podolí, odkud se už ke své matce nevrátila: Její prarodiče se zaručili za její výchovu, a proto mohla být malá Zuzana u nich. Až do svých tří let svou matku neviděla a nebyla s ní v kontaktu.

Otec paní Bílkové byl rovněž uvězněný, také za vlastizrada, ten ale na 6 let. Vzpomínky na dětství má paní Zuzana spojené tedy i s návštěvami vězeňských zařízení, s dlouhými cestami na druhý konec republiky, s nekonečným čekáním v návštěvní místnosti.

Po návratu z vězení zůstal otec paní Bílkové, a předtím i její matka, v invalidním důchodu kvůli podlomenému zdraví z komunistických kriminálů: Živili se částečně technickými překlady (otec byl pilot a letecký inženýr, matka byla stewardka s jazykovou výbavou), částečně i ruční výrobou koberečků.

Paní Zuzana vzpomíná, že život v prostředí dospělých straníků se společnosti ji ovlivnil: Měla problém navázat kontakt s vrstevníky.

Po základní škole vystudovala střední všeobecně vzdělávací školu, obor knihovnictví a dlouhá léta jako knihovnice pracovala.

Velmi těžce nesla okupaci Československa vojsky Varšavského paktu v roce 1968, ještě víc ji zasáhla smrt Jana Palacha a netečnost spoluobčanů.

Když byla v 90. letech minulého století „její“ knihovna zrušena, přešla jako operátorka do MÚZO.

Paní Kvítková je vdaná, má jednoho syna a dnes je i babičkou.

Jako spokojená penzistka žije v Praze 11.